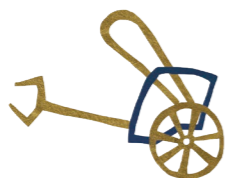

Dit fragment mag uitsluitend voor educatieve doeleinden worden gebruikt en niet verder worden verspreid.

Kleurenstrepen en zwiepgeluiden

98

De oorlog wachtte.
Tien dagen lang was Toet
in een draagstoel naar de
zuidelijk frontlinie gedragen,
waar de Egyptische bevelhebbers
en sterrenwichelaars in tenten
hun strategie uitstippelden tegen
die verdraaide, taaie Koesjieten.

Toet mocht mee in de strijdwagen
van generaal Horemheb zelf.
Dat was redelijk veilig,
want de generaal bleef altijd
op een zekere afstand van
de allerfelste gevechten.
Leren kuras of niet, hij ving heus
niet zelf de voorste speren op.
Daarvoor was hij te belangrijk.
Van tevoren werd Toet in de wagen
vastgesnoerd met twintig linnen banden,
vlak voor de benen van de generaal.
'Dan heeft hij het beste uitzicht
over het veld,' zeiden de soldaten
die wikkelden en knoopten
en hem voordeden hoe hij
zijn schildje moest vasthouden.

Het was een strakblauwe dag,
windstil en zo verzenkend heet
dat er vast en zeker luchtspiegelingen
in de verte zouden opdoemen.
'Wat nu?' vroeg Toet, die als een
mummie ingesnoerd alleen
zijn armen kon bewegen.
'Nu wachten we,' zei Horemheb.
'De Koesjieten komen vanzelf.'
'Waarom vechten we met hen?'
'Om de grenzen te verstevigen
of op te schuiven naar het zuiden.
Het Egyptische Rijk moet groeien.'
'Waarom?'
'Opdat u, na uw vader,
de belangrijkste heerser zult worden
onder Atons krachtige zonnescijf.'
Toet zuchtte. In plaats van macht
had hij liever iets te drinken gehad.
De strijdkreten om hen heen zwollen aan.
Toet gluurde om zijn schild heen.
De generaal schreeuwde een bevel,
de paarden zetten zich trappelend af,
de strijdwagen schoot met een schok vooruit.
Wat er verder gebeurde wist Toet niet,
maar, man, man, wat ging het hard.
Opeens suisde er wind om zijn oren,
veranderden vormen in kleurenstrepen
en klonken er zwiepgeluiden.
Genietend voelde hij de vaart in zijn lijf,
een heerlijke trilling in zijn buik.
Gebrul, gegil, gehak, gesteek,
gegorgel, vallende paarden,
losse hoofden en handen – *woesj, woesj!*
De vijand leek vloeibaar, nat en rood,

99

waas voor zijn ogen,
 wat deed het ertoe,
 want wie vloog, zweefde, gleed,
 vrij als een vogel was,
 werd niet meer gehinderd
 door dat trage, scheve lijf
 en die pijnlijke, kromme klompvoet.
 Toet juichte: 'Sneller, sneller!'

Een adelaar die zonder wiekslag
 door de lucht gleed, werd hij.
 Of, nee, een vallende ster!
 Dit was wat hij kon zijn.
 Geen moment bang, niet voor
 de zwarte mannen in razernij,
 die krijsend aan flarden gingen,
 niet voor de warme spetters
 die hij in zijn gezicht voelde petsen.
 De strijd was ongelijk en kort.
 Na afloop werden de Koesjieten
 die niet dood hadden willen gaan
 met touwen aan elkaar gebonden
 om als slaven te worden afgevoerd.
 Van de lijken werd alles
 van waarde afgenomen
 voor de gieren hun werk mochten doen.
 Horemheb keerde de wagen.
 'Beviel het, majesteit?'
 'Wanneer gaan we weer?'
 Horemheb schoot in de lach.
 'Oorlog is geen liefhebberij, majesteit,
 maar een noodzakelijk kwaad.'
 'Ik voelde de vaart in mijn maag.
 Mag ik mijn eigen strijdswagen?'
 'Dat lijkt me niet zo nuttig.'

'Aaah, een kleintje maar?
 Op maat gemaakt?
 Om alvast te oefenen?'
 'Bespreek dat maar met uw vader.'

Later aan tafel vertelde Toet
 – het woestijnzand nog in zijn oren –
 over korte metten met de vijand
 en alle snelle, scherpe bochten.
 Achnaton was trots op zijn zoon,
 toen hij het verslag over de dag aanhoorde.
 (Misschien wel voor het eerst.)
 Het jong was een scheve zielenpiet,
 maar wel eentje met pit.
 Omdat hij zijn eerste oorlog
 had gevochten, mocht Toet
 een paar nieuwe sandalen met een
 plaatje van de vijand op de zool,
 besloot de farao tijdens het toetje,
 dan kon hij elke dag opnieuw
 zijn vijanden vertrappen,
 dat zou een leuk aandenken zijn.
 'Mijn voeten doen het niet zo goed,'
 zei Toet. 'Dus ik heb liever
 een nieuwe stok, met de vijanden
 in de houten steel gekerfd,
 dan kan ik hun koppen
 tegen de deurpost slaan!'
 Dat vond de farao ook best.
 Toet kreeg zijn nieuwe stok
 vol bange en verslagen vijanden,
 maar geen eigen strijdswagen,
 hoe hij ook zemelde en zeurde.